

Sygn. akt IV P-Pm 603/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Monika Wawro
Protokolant:	sekr. sądowy Tomasz Miłosz

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2016 r. w Olsztynie

na rozprawie sprawy z powództwa Urzędu (...) O.

przeciwko J. Ł. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3000 (trzy tysiące) złotych tytułem zwrotu uiszczonej przez powoda kary finansowej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 06 lutego 2015 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1000 (jeden tysiąc) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IVP-Pm 603/15

UZASADNIENIE

Powód Urząd (...) O. wniósł o zasądzenie od J. Ł. (1) kwoty 3.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lutego 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podano, iż pozwana do dnia 31 marca 2012 roku była zatrudniona w Urzędzie (...) O. na stanowisku inspektora w Wydziale (...). Do zakresu jej obowiązków należało m.in. prowadzenie postępowań i przygotowywanie projektów decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego i decyzji o warunkach zabudowy. Powód wskazał, że postanowieniem z dnia 13 listopada 2014 roku Wojewoda W.- (...) wymierzył Prezydentowi O. jako organowi I instancji w rozumieniu art. 51 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym karę pieniężną w wysokości 3.000 złotych za 6 dni zwłoki w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji nr (...) z dnia 8 lutego 2012 roku o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji polegającej na budowie elektroenergetycznej sieci kablowej przy ul. (...) w O.. Dnia 2 grudnia 2014 roku Miasto O. dokonało zapłaty nałożonej na niego ww. postanowieniem kary. Strona powodowa wskazała również, że wniosek o wydanie decyzji w przedmiotowej sprawie wpłynął w dniu 29 listopada 2011 roku i 1 grudnia 2011 roku sprawa została przekazana do załatwienia pozwanej, która pierwszą w czynność sprawie wykonała dopiero 25 stycznia 2012 roku, zaś od dnia złożenia wniosku do dnia wydania decyzji upłynęło 71 dni, przy czym 69 dni sprawą zajmowała się J. Ł. (1). Tymczasem wydanie przedmiotowej decyzji winno nastąpić w terminie 65 dni co wynika z art. 51 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W ocenie powoda, wymieniona uchybiła swoim obowiązkom w tym zakresie,

czego konsekwencją było obciążenie pracodawcy karą pieniężną w kwocie 3.000 złotych. Powód podał, że wezwał pozwaną do zapłaty ww. kwoty pismem z dnia 21 stycznia 2015 roku. Dodatkowo powód wskazał, iż nie polega na prawdzie twierdzenie, że pozwana była w tym czasie nadmiernie obciążona pracą, pozwana nigdy nie zgłaszała jakoby miała problem z terminowym załatwianiem powierzonych spraw. Powód nadmienił, że odpowiedzialność pozwanej w niniejszej sprawie oparta jest na opisanych w art. 114-119 kp (k. 2-9).

W odpowiedzi na pozew J. Ł. (1) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana wskazała, że jej pracodawcą był Urząd (...) O., zaś kara pieniężna nałożona została i zapłacona przez Gminę O.. Podała, że do wyrządzenia szkody w całości przyczynił się powód, a to ze względu na brak należytej organizacji pracy i niezapewnienie pozwanej odpowiednich warunków pracy. W ocenie pozwanej, u powoda zatrudniona była zbyt mała ilość osób, co powodowało, że dochodziło do sytuacji, w których gdy pracownik był na zwolnieniu, czy urlopie, nikt jego pracy nie wykonywał, zaś dokumenty z ewentualnego wpływu były kładzione na biurko pracownika. J. Ł. (1) podała, że w czasie załatwiania sprawy związanej z decyzją z dnia 8 lutego 2012 roku była na urlopie wypoczynkowym. Dodatkowo podała, że zanim wniosek o wydanie owej decyzji wpłynął do niej jako pracownika merytorycznego upłynęło kilka dni, a następnie po przygotowaniu decyzji ta była podpisywana przez kierownika jednostki organizacyjnej i także na tym etapie pozwana nie miała wpływu na dalszy jej obieg, podpisanie, wysłanie do stron. Nadmieniła, że w tamtym czasie była kontrolowana przez kierownika i nigdy przełożona nie zwróciła jej uwagi na fakt opóźnienia wydania decyzji. Nigdy też pracownicy działu nie byli szkoleni, ani informowani o tym, iż w międzyczasie wprowadzono przepis na podstawie którego wojewoda może ukarać za nieterminowe wydanie decyzji. Pozwana wskazała, że nie jest prawdą, jakoby nie zajmowała się sprawą przedmiotowej decyzji przez czas wskazany przez powoda. Podała, że wiele czynności wykonywanych było telefonicznie. W ocenie pozwanej, pracodawca przyczynił się do powstania szkody poprzez złą organizację pracy, w tym różnych jej przejawów (nadzór i kontrolę, nałożenie na pracownika zadań, których nie mógł wykonać) – (k. 48-51).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

J. Ł. (1) od dnia 16 czerwca 1996 roku była pracownikiem Urzędu (...) O., na stanowisku inspektora w Wydziale (...). W związku ze zmianą struktury organizacyjnej u pracodawcy, wymieniona od 28 kwietnia 2011 roku za swoją zgodą przeniesiona została do Biura (...). Zmiana ta była związana z przejęciem przez Biuro (...) części zadań realizowanych przez Wydział (...). Do zakresu jej obowiązków należało (zgodnie z zakresem czynności pracownika obowiązujących od 18 stycznia 2008 roku) m.in. prowadzenie postępowań i przygotowywanie projektów decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego i decyzji o warunkach zabudowy, w tym: weryfikacja składanych wniosków, ustalenie i zawiadomienie stron postępowania, umieszczanie obwieszczenia o wpłynięciu wniosku, wykonanie analizy stanu faktycznego i prawnego zagospodarowania terenu objętego wnioskiem, sporządzenie projektu decyzji we współpracy z członkiem I (...), uzgodnieniu projektu decyzji zgodnie z wymogami ustawowym wydawanie decyzji, wydawanie obwieszczeń o wydaniu decyzji. Zgodnie z pkt III ww. zakresu obowiązków, J. Ł. (1) była odpowiedzialna za wyniki swojej pracy, w tym m.in. za: właściwe i terminowe wykonywanie zadań określonych w planach pracy wydziału, należyte i sumienne wykonywanie obowiązków, znajomość przepisów prawa dotyczących zakresu prowadzonych spraw. Wyżej wymieniony „Zakres czynności pracownika(..)” przewidywał, iż za J. Ł. (1) podczas nieobecności zastępstwo miało sprawować wymienione osoby tj. M. K. lub J. O..

J. Ł. (1) w Urzędzie (...) O. była zatrudniona do dnia 31 marca 2012 r. Wynagrodzenie J. Ł. (1) za jeden miesiąc wynosiło (...) brutto.

(bezsporne; dowód: umowa o pracę- k. 29, zakres czynności pracownika obowiązujący od 18 stycznia 2008 r.- k. 58 – akta osobowe, pismo w sprawie przeniesienia do Biura (...)- k. 73 – akta osobowe, świadectwo pracy- k. 37 akta osobowe; zaświadczenie- k.46)

Po przeniesieniu J. Ł. (1) do Biura (...) w kwietniu 2011 roku we wskazanej jednostce do grudnia 2011 roku pracowały 4 osoby. W okresie od 1 lipca 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku w Wydziale Biura (...) wydano 95 (wszystkich) decyzji, z czego 28 decyzji wydała J. Ł. (1). W okresie od grudnia do 1 marca 2012 roku w ww. wydziale pracowało 6

pracowników, w tym czasie wydano 76 decyzji, z czego J. Ł. (1) wydała 13 decyzji. W okresie od 1 lipca 2011 roku do 1 marca 2012 roku w Wydziale wydano przy tym 24 decyzje dotyczące celu publicznego, z czego dziewiętnastoma z nich zajmowała się J. Ł. (1).

(d: przesłuchanie pozwanej J. Ł.- k. 61v w zw. z k. 76v- 77; częściowo zeznania świadka M. R.- k. 67v-68)

W dniu 29 listopada 2011 roku do Urzędu (...) wpłynął wniosek Z. C. o wydanie decyzji w przedmiocie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji polegającej na budowie elektroenergetycznej sieci kablowej n.n.(...) ze złączami kablowo-pomiarowymi przy ulicy (...) w O.. Przedmiotowy wniosek wpłynął do Biura (...) w dniu 01 grudnia 2011 roku, i tego też dnia został zadekretowany na do J. Ł. (1). W dniu 15 grudnia 2011 roku. J. Ł. (1) udała się na 15 dniowy urlop wypoczynkowy.

(bezsporne, d: wniosek o wydanie decyzji- k. 7 w aktach sprawy administracyjnej znak P.P. (...)9.2012- k. 40 akt sądowych; kopia dziennika korespondencyjnego- k. 70, przesłuchanie pozwanej J. Ł.- k. 61v w zw. z k. 76v- 77; zeznania M. R.- k. 67v- 68)

J. Ł. (1) założyła sprawę dotyczącą ww. wniosku w dniu 25 stycznia 2012 roku. Przed jej założeniem wymieniona sprawdziła dołączoną do wniosku mapę z ewidencją własnościową, którą posiadała w systemie komputerowym, przeprowadziła wizję lokalną udając się na ulicę (...) celem sprawdzenia, czy na trasie planowanej inwestycji nie znajdują się drzewa, których wycinka byłaby konieczna, konsultowała z działem Inwestycji (...) ewentualne kolizje sieciowe i wyjaśniła kwestie przyszłej planowanej sieci (...). W tym samym dniu zamieszczono obwieszczenie o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego w wyżej wymienionej sprawie. Tego samego dnia zawiadomiono określone podmioty o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie. Prezydent O. w dniu 8 lutego 2012 r. wydał decyzję nr (...) o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego polegającą na budowie elektroenergetycznej sieci kablowej n.n.(...) ze złączami kablowo-pomiarowymi przy ul. (...) w O..

(d: przesłuchanie pozwanej J. Ł.- k. 61v w zw. z k. 76v- 77; zeznania Z. N.- k. 73v- 75v; metryka sprawy- k. 12-17; pisma dotyczące obwieszczenia- k. 10-8; pismo w sprawie zawiadomienia o wszczęciu postępowania- k. 11; w aktach sprawy administracyjnej znak P.P. (...)9.2012- k. 40)

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2014 roku Wojewoda (...) (...) na podstawie art. 51 ust, 2 i ust. 2a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 123 § 1 kpa wymierzył Prezydentowi O. karę pieniężną w wysokości 3.000 złotych za 6 dni zwłoki w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji nr (...) z dnia 8 lutego 2012 r. znak P.P. (...)9.2012 o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji polegającej na budowie elektroenergetycznej sieci kablowej n.n. (...) ze złączami kablowo-pomiarowymi przy ulicy (...) w O.. W dniu 1 grudnia 2014 roku Wydział (...) O. uiszczył ww. karę pieniężną.

(bezsporne; d: postanowienie z dnia 13 listopada 2014 roku; wniosek o uiszczenie kary pieniężnej w aktach sprawy administracyjnej znak P.P. (...)9.2012- k. 40; wydruk z rachunku k. 21- k. 40)

Po przeprowadzonej przez Wojewodę (...) kontroli co do terminowości wydawania decyzji z zakresu planowania przestrzennego w Urzędzie (...) wprowadzono dodatkowy system kontroli terminowości realizacji wniosków. W chwili obecnej w Biurze (...) funkcjonuje oddzielny referat, na czele którego stoi kierownik.

(d: zeznania M. R. k. 67v-68)

Pismem datowanym na 21 stycznia 2015 roku sekretarz (...) O. wezwał J. Ł. (1) do zapłaty na rachunek Urzędu (...) O. kwoty 3.000 złotych w terminie do dnia 5 lutego 2015 roku, tytułem odszkodowania za wyrządzenie szkody pracodawcy wskutek nieterminowego wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego o nr (...). Przedmiotowe pismo J. Ł. (1) odebrała w dniu 26 stycznia 2015 roku.

(bezsporne, d: wezwanie do zapłaty k. 18-19; potwierdzenie odbioru pisma k. 20)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Ustalony w przedmiotowej sprawie stan faktyczny zasadniczo pozostaje poza sporem stron w zakresie przedstawionych dokumentów oraz akt sprawy administracyjnej i udokumentowanych czynności oraz orzeczeń. Bezsorna pozostaje także okoliczność, iż decyzja w sprawie o wydanie decyzji ustalającej lokalizację inwestycji celu publicznego winna zostać wydana w terminie 65 dni.

Pozwana zakwestionowała jednak twierdzenia strony powodowej, jakoby pierwszą czynnością podjętą w sprawie była czynność obwieszczenia z dnia 25 stycznia 2012 roku. Nadto, wymieniona akcentowała fakt, że była nadmiernie obciążona pracą, a okoliczność powyższą wielokrotnie zgłaszała.

Odnosząc się do podnoszonej kwestii pierwszej przeprowadzonej czynności w sprawie administracyjnej prowadzonej przez J. Ł. (1), na wstępie należy zaznaczyć, iż w dniu 25 stycznia 2012 roku wydano zawiadomienie o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie, zaznaczając, iż dniem wszczęcia postępowania był dzień sporządzenia zawiadomienia. Natomiast w obwieszczeniu z tego samego dnia, wskazano z kolei, iż postępowanie w sprawie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego zostało wszczęte w dniu 29 listopada 2011 roku. Nie sposób przy tym kwestionować ani twierdzeń pozwanej, ani zeznań świadka Z. N. (2), iż przed sporządzeniem obwieszczenia, J. Ł. (1) musiała ustalić kwestie własnościowe, przeprowadzić wizję lokalną, ustalić ewentualne kolizje sieciowe, skonsultować ewentualny przebieg przyszłej linii (...). Jednak, jak sama Z. N. (2) przekonująco zeznała, ewidencja własnościowa potrzebna do sprawdzenia wniosku znajduje się w systemie komputerowym, którym dysponują pracownicy (jedynie w niektórych przypadkach konieczne było uzyskanie informacji z Wydziału Meldunków). Ponadto, zarówno pozwana, jak i świadkowie M. R. (2) oraz Z. N. (2) spólnie stwierdziły, iż ustalając między wydziałami fakty konieczne do wydania decyzji nie sporządzało się oficjalnych pism. Sąd pozostawia poza oceną, jako pozbawiony znaczenia w przedmiotowej sprawie, fakt prawidłowości braku dokumentowania poszczególnych czynności w postępowaniu administracyjnym. Na uwagę zasługuje jednak to, iż z jednej strony takie postępowanie pozbawiało pracownika możliwości udowodnienia podejmowanych czynności, z drugiej jednak znacznie upraszczało i przyspieszało czynienie ustaleń, bowiem wiele z nich odbywało się drogą telefoniczną. Nadto, przeprowadzenie wizji lokalnej w tym konkretnym przypadku mogło zająć nie więcej niż jedną godzinę, gdyż dojdzie z (...), gdzie znajduje się Urząd na ulicę (...) zajmuje około 10 minut, a odległość to około 600-700 metrów. Zatem wszystkie czynności związane z udaniem się na wizję lokalną i przeprowadzeniem jej nie powinny zająć więcej, niż 1 godzinę. Sąd nie znalazł przy podstaw, by odmówić wiary twierdzeniom pozwanej, jakoby na wizji lokalnej w przedmiotowej sprawie była więcej, niż raz. Jednak okoliczność ta z całą pewnością nie może należeć do kategorii tych, które mogłyby usprawiedliwiać opóźnienie w zakończeniu czynności w sprawie. Twierdzenia J. Ł. (1) pozostają w tej materii wzajemnie sprzeczne. Z jednej bowiem strony wymieniona stwierdziła, że z przeprowadzonych czynności nie rozbiło się żadnych notatek, ani protokołów, a z drugiej, iż często pracownik zapominał o pewnych szczegółach stwierdzonych podczas wizji, zatem musiał udać się na nią po raz kolejny. W ocenie Sądu, tym bardziej pozwana, jako wieloletni urzędnik, wiedząc z doświadczenia, iż szczegóły zaobserwowane podczas wizji lokalnej mogą ulecieć z pamięci, winna dokumentować przeprowadzanie takich wizji nie tylko ze względów czysto formalnych, lecz także z praktycznych- rzetelne notatki dokumentowałyby przeprowadzenie czynności oraz pozwoliłyby zaoszczędzić czas wydatkowany na ponowne wykonanie tej samej czynności.

Z uwagi na powyższe, nie kwestionując zeznań Z. N. (2), ani twierdzeń pozwanej w powyższym zakresie, trudno przyjąć, iż czynności związane z decyzją w sprawie administracyjnej P.P. (...)9.2012 wymagały nadmiernego zaangażowania uzasadniającego opóźnienie w załatwieniu wniosku inwestora. Jednak nie sposób podzielić twierdzeń pozwanej, jakoby obwieszczenie i zawiadomienie zostały sporządzone przed dniem 25 stycznia 2012 roku i na tą okoliczność może być informacja w systemie M.. Stanowisku temu przeczy w sposób oczywisty zarówno treść dokumentów opatrzonej datą 25 stycznia 2012 roku, jak również wydruk z systemu komputerowego- metryka sprawy (k. 12- 17). Ponadto, jak wynika z wydruku z systemu komputerowego większość czynności dotyczących przedmiotowej sprawy została wykonana właśnie w dniu 25 stycznia 2012 roku.

Odnosząc się natomiast do twierdzeń zarówno pozwanej, jak i Z. N. (2) dotyczącej nadmiernego obciążenia pracą pracowników w Wydziale (...) Urzędu (...) O., to wskazać należy, iż żadna z wymienionych nie zwróciła się oficjalnie do przełożonych w tej materii i nie zasygnalizowała, iż nie jest w stanie wydawać decyzji w przewidzianych przepisami prawa terminach. Faktu oficjalnego zgłaszania takich problemów nie potwierdziła także świadek M. R. (2), sygnalizując jedynie, iż w tym okresie „przeterminowanych” decyzji było kilka i z uwagi na fakt nałożenia przez Wojewodę kar, został wprowadzony system kontroli terminowości prowadzenia postępowań i dodając, że obecnie obciążenie poszczególnych pracowników ilością spraw jest wyższe.

Sąd podzielił także zeznania świadka M. R. (2), co do daty przekazania sprawy pozwanej, albowiem twierdzenia te znalazły potwierdzenie w kopii dziennika korespondencji (k. 70) i wydruku komputerowego (natomiast widniejąca w dzienniku korespondencji data- 05 grudnia 2011 roku- może być datą faktycznego odbioru materiałów przez pozwaną). Nadto, wymieniona świadek przekonująco zaakcentowała istotną kwestię, że w przypadku konieczności uzgodnienia projektu z innymi urzędami, w aktach powinno znajdować się stosowne pismo. Zaznaczyła też, że w przypadku problemów z wykonywaniem zadań, inspektorzy byli obowiązani je zgłosić. Dodatkowo, świadek przekonująco stwierdziła, że jakkolwiek za pracownika przebywającego na urlopie ustalane było zastępstwo, to jednak sprawy, które nie wymagają zakończenia, czekają na pracownika, który wróci z urlopu. W ocenie Sądu, okoliczność ta ma znaczenie o tyle, że J. Ł. (1) przebywała na urlopie wypoczynkowym jedynie do końca grudnia 2011 roku, natomiast pierwsze czynności w sprawie, za wyjątkiem wcześniejszych, telefonicznych i nieudokumentowanych ustaleń, zostały wykonane dopiero w dniu 25 stycznia 2012 roku.

Dodatkowo, twierdzeń pozwanej i świadka Z. N. (2), jakoby wymienione nie zostały przeszkolone odnośnie zmian ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zezwalających na wymierzenia kar z powodu przekroczenia terminu do wydania decyzji nie sposób kwestionować co do tego faktu, natomiast należy w całej rozciągłości odmówić im słuszności. W ocenie Sądu, ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym była jednym z podstawowych aktów prawnych, którymi posługiwała się i stosowała w codziennej pracy J. Ł. (1) i to na pozwanej ciążył obowiązek bieżącego śledzenia zmian tego aktu i wdrażania tych zmian do swoich obowiązków.

„Zgodnie z art. 114 i 115 k.p. pracownik ponosi odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez pracodawcę tylko w razie zawinonego niewykonania obowiązków pracowniczych, pozostającego w związku przyczynowym ze szkodą. Pracownik ponosi odpowiedzialność materialną za działanie lub zaniechanie. Obowiązek działania wynika z umowy o pracę, a także z innym norm prawnych obowiązujących u pracodawcy. O obowiązkach pracowniczych mowa jest także w Kodeksie pracy w art. 100. Zaniechanie zachodzi wówczas, gdy pracownik nie podejmuje działań, do których jest zobowiązany, i wskutek takiego zaniedbania pracodawca ponosi szkodę. Są różne sytuacje faktyczne, w których można dopatrzeć się zaniechania pracownika. Wysokość szkody ustalana jest zgodnie z cenami faktycznie zapłaconymi przez pracodawcę. Trzeba tu jednak stosować art. 363 k.c. Oznacza to, że naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu (§ 1). Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (§ 2)” (M. M. Gersdorf, Kom. do art. 115 Kp, 2914.10.09).

Pracownik ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 114-119 kp wówczas, gdy pracodawca udowodni (art. 116 kp) okoliczności uzasadniające tę odpowiedzialność: naruszenie obowiązków pracowniczych (art. 114 kp), winę pracownika (art. 114 kp), wysokość rzeczywistej straty (art. 115 kp) oraz normalny związek przyczynowy między zachowaniem pracownika a powstałą stratą (art. 115 kp). Natomiast naruszenie obowiązków (bezprawność zachowania) następuje wówczas, gdy pracownik działa sprzecznie z ciężącym na nim obowiązkiem lub gdy nie podejmuje działania, mimo że powinien to uczynić. Omawiany przepis nie różnicuje obowiązków, których naruszenie może być podstawą odpowiedzialności. Oznacza to, że skutek ten może być następstwem naruszenia każdego obowiązku pracownika. Jeżeli pracownik jednym zachowaniem (czynem) narusza jednocześnie kilka obowiązków,

skutkiem czego powstaje jedna szkoda, może ponosić z tego tytułu odpowiedzialność tylko raz. Także tylko jednokrotne poniesienie odpowiedzialności grozi pracownikowi wówczas, gdy wyrządzi on pracodawcy kilka szkód zachowaniem ciągłym, polegającym na jednorodnych czynach w pewnym zwartym okresie. Gdy natomiast wyrządził odrębnymi czynami kilka szkód, odpowiada za każdą z nich oddzielnie (teza VI uchwały pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych SN z dnia 29 grudnia 1975 r., V PZP 13/75, OSNCP 1976, nr 2, poz. 19), w przedmiocie materialnej odpowiedzialności pracowników). Z kolei wina nieumyślna pracownika może polegać na lekkomyślności - gdy bezpodstawnie przypuszcza on, że uniknie wyrządzenia szkody - lub na niedbalstwie - gdy nie przewiduje wyrządzenia szkody, mimo że mógł i powinien przewidzieć nastąpienie tego skutku. Ocena bezpodstawności przypuszczenia co do uniknięcia wyrządzenia szkody oraz możliwości przewidzenia jej wyrządzenia jest dokonywana z uwzględnieniem indywidualnych cech pracownika. Obejmuje to w szczególności poziom jego wykształcenia, doświadczenia zawodowego, rozwoju umysłowego lub wieku. Zachowanie pracownika uznaje się za zawinione wówczas, gdy można mu postawić zarzut, że z uwagi na jego cechy indywidualne mógł - w konkretnych okolicznościach, w których wykonywał pracę - uniknąć wyrządzenia szkody (K. Jaśkowski; Kom. zaktualizowany do art. 114 kp; 2016.01.02).

Sąd miał także na względzie treść uchwały Sądu Najwyższego Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 grudnia 1975 roku, V PZP 13/75 (Wytyczne wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej w przedmiocie materialnej odpowiedzialności pracowników), zgodnie z którą I. Kodeks pracy wyczerpująco normuje odpowiedzialność materialną pracowników, ustanawiając podstawy tej odpowiedzialności odmiennie od podstaw przyjętych w kodeksie cywilnym. Pracownik ponosi materialną odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną zakładowi pracy na zasadzie winy. II. Na zakładzie pracy spoczywa ciężar wykazania, że szkoda powstała z winy pracownika.

W ocenie Sądu, powód wykazał, iż szkoda (nałożenie kary finansowej) nastąpiła z winy J. Ł. (1). Czyniąc powyższe rozważania, Sąd miał także na względzie, iż pracownik nie może ponosić odpowiedzialności mimo naruszenia obowiązków pracowniczych, jeżeli zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność jego zachowania, bądź pracodawca przyczynił się do zaistnienia szkody. Jednak, w ocenie Sądu, żadna z powyższych okoliczności nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie. Pozwana nie przedstawiła żadnych zasługujących na podzielenie argumentów, iż to pracodawca (nie zapewniając odpowiedniej obsady kadrowej) przyczynił się do powstania opóźnień, a tym samym szkody. Dodatkowo, pozwana w toku czynności związanej z postępowaniem w przydzielonej jej sprawie administracyjnej nie wskazywała na istnienie przyczyn uniemożliwiających załatwienie sprawy w terminie, nie powiadamiając tym samym stron postępowania o niemożności zakończenia sprawy w terminie, pomimo obowiązku przewidzianego w art. 36 kpa.

Zgodnie bowiem z treścią uzasadnienia Wyroku NSA w Warszawie z dnia 03 lipca 2008 roku (II OSK 767/07, LEX nr 485363) w przypadku konieczności zawiadomienia innych stron, a także konieczności przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego czy zapoznania stron z materiałem dowodowym, okres 65 dni jest w zupełności wystarczający do przeprowadzenia niewadliwego prawnie postępowania, nawet jeśli uwzględnić konieczność podwójnego awizowania nieodebranej korespondencji. Warunkiem koniecznym jest jednak szybkie przeprowadzenie wstępnej analizy materiałów sprawy i podejmowanie niezbędnych czynności bezpośrednio po wpływie wniosku. (...) W przypadku, gdy właściwy organ nie wyda decyzji w sprawie pozwolenia na budowę w terminie 65 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji, organ wyższego stopnia wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki. Do powyższego terminu nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony, albo z przyczyn niezależnych od organu. (...) Prawdłowo zatem Sąd I instancji przyjął, że termin 65 dni jest terminem w pełni wystarczającym do przeprowadzenia wymaganego prawem postępowania wyjaśniającego w danej sprawie. Warunkiem koniecznym jest jednak prawidłowe przeprowadzenie wstępnej analizy materiałów sprawy i podejmowanie niezbędnych czynności bezpośrednio po wpływie wniosku.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie powoływanych wyżej przepisów, uznając, iż pozwana J. Ł. (1) nie podjęła niezbędnych czynności bezpośrednio po wpływie wniosku, działając w sposób zawiniony, przy jednoczesnym braku okoliczności wyłączających jej odpowiedzialność, uwzględnił żądanie pozwu (pkt I wyroku), orzekając o kosztach

procesu, jak w punkcie II wyroku (na podstawie § 11 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) w zw. z § 21 Rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

SSR Monika Wawro